

Skönheten och odjuret

Det var en gång en köpman som hade tre döttrar. Han älskade dem mer än allt annat. En dag var han tvungen att göra en lång resa för att köpa några varor. Innan han reste, sade han till dem:

"Vad önskar ni att jag skall ta med hem till er från resan, mina kära?"

Den äldsta dottern bad att få ett halsband och den andra dottern ville ha en guldkedja. Men den yngsta dottern sa:

"Kom bara tillbaka själv pappa, det är vad jag vill allra mest."

"Nonsens, lilla barn", sade hennes far. "Du måste önska dig något som jag skall ta med mig till dig."

"Ta då med dig en ros tillbaka pappa," sade hon då.

Köpmannen for iväg på sin resa och köpte sina varor. Han köpte också ett pärlhalsband till sin äldsta dotter och en guldkedja till sin andra dotter. Rosen till sin yngsta dotter visste han att det inte var någon idé att köpa, eftersom den skulle vissna innan han kom hem. Så han bestämde sig för att han skulle köpa en ros till henne samma dag han skulle komma hem till sitt hus.

När han gjort alla sina inköp red han hem och glömde rosen tills han var nästan hemma. Då kom han plötsligt ihåg vad han hade lovat sin yngsta dotter och såg sig omkring för att se om han kunde hitta en ros. Han upptäckte då en stor trädgård. Han steg av sin häst och vandrade omkring i den tills han hittade en vacker rosenbuske. Från den plockade han den vackraste ros han kunde se. I samma ögonblick hörde han ett brak som åska bakom sig. När han vände sig om såg han ett enormt odjur med två betar i munnen och eldiga ögon omgivna av borst och horn som kom ut ur huvudet och böjde sig ned över ryggen.

"Vad tar du dig till", murrade Odjuret. "Vem säger att du får plocka av mina rosor"?

"Snälla, herrn", sade köpmannen darrande av skräck. "Jag lovade min dotter att ta med en ros hem och när jag såg din vackra trädgård trodde jag att du inte skulle märka om jag tog en enda liten ros, annars skulle jag ha bitt om din tillåtelse".

"Stöld är stöld", sade Odjuret, "vare sig det är en ros eller en diamant. Ditt liv är förverkat."

Köpmannen föll på knä och bad för sitt liv och för sina tre döttrar, som inte hade någon annan än honom.

"OK, tjuv", sade Odjuret, "Du få behålla ditt liv på ett villkor: Sju dagar från nu måste du överlämna din yngsta dotter till mig, annars måste du återvända och överlämna dig själv. Detta måste du svära på att göra"!

Så köpmannen svor att han skulle lyda, steg till häst och red hem med sin ros.

Så fort han kom in i sitt hus kom hans döttrar rusande mot honom, klappade sina händer och visade sin glädje på alla sätt. Han gav halsbandet till sin äldsta dotter, kedjan till sin andra dotter och sedan gav han rosen till sin yngsta dotter med en djup och ångestfylld suck.

"Åh, tack, far," de grät av glädje. Men den yngsta sa, "Varför suckade du så djupt när du gav mig min ros"?

"Jag skall berätta det senare," sade köpmannen.

I flera dagar levde de lyckliga tillsammans, men köpmannen vandrade omkring dyster och ledsen och ingenting som döttrarna gjorde kunde muntra upp honom. Slutligen tog han sin yngsta dotter åt sidan och sade till henne, "Bella, älskar du din pappa"?

"Visst gör jag pappa, naturligtvis gör jag det".

"Ja, nu har du en chans att visa det", sade han och så berättade han allt som hade skett när han plockade rosen till henne och träffade Odjuret.

Bella blev väldigt ledsen, som du nog förstår, och sedan sa

hon:

"Åh, pappa, det var på grund av mig som du föll i händerna på detta odjur. Jag kommer att följa med dig till honom. Kanske kommer han inte att göra mig någon skada, men även om han skulle göra det är det bättre att han skadar mig än att han gör dig något ont min käre far."

Så nästa dag tog köpmannen med sig Bella, som fick sitta bakom honom på hästen och de red iväg till Odjurets bostad. När de kom fram och steg av hästen öppnades dörrarna till huset. Vad tror du att de såg där? Ingenting! Så de gick uppför trappan, genom salen och in i matsalen. Där såg de ett bord dukat med allehanda vackra glas, tallrikar, fat och servetter och på bordet stod det massor med gott att äta. De väntade och väntade och tänkte att ägaren av huset skulle komma. Till sist sa köpmannen: "Låt oss sitta ner och se vad som händer."

När de satt sig ner serverades de saker att äta och dricka av osynliga händer och de åt och drack av hjärtans lust. När de reste sig från bordet lyfte bordet från golvet och försvann genom dörren som om det bars av osynliga tjänare.

Plötsligt stod Odjuret framför dem och sade till köpmannen: "Är detta din yngsta dotter?" När köpmannen svarat att det var det, tittade han på Bella och sade: "Är hon beredd att stanna här med mig?"

Bella svarade med darrande röst: "Ja, herrn."

"Nå, det ska ingen skada drabba dig." Med detta sagt förde han köpmannen ner till hästen och sa att han skulle komma denna veckodag varje vecka för att besöka sin dotter. När Odjuret återvände till Bella sade han till henne: "Det här huset, med allt som finns häri, är ditt. Om det är något du önskar, klappa då dina händer och säg vad det är och det kommer att föras till dig". Efter detta så gjorde han en lätt bugning och gick sin väg.

Så Bella bodde i Odjurets hem, betjänades av osynliga tjänare och fick vad hon tyckte om att äta och dricka. Fast han såg så fruktansvärd ut, hade hon blivit så väl behandlad, att hon hade förlorat en stor del av sin skräck för honom. Men hon

tröttnade på sin ensamhet så nästa dag, när Odjuret kom till henne pratade de med varandra om trädgården, om huset, om hennes fars företag och om alla möjliga saker.

Bella tappade helt sin rädsla för Odjuret. Kort därefter kom hennes far för att hälsa på henne och hittade henne då ganska nöjd. Han kände då mycket mindre rädsla för sitt öde att ha hamnat i händerna på Odjuret. Så pågick det i flera dagar. Bella träffade Odjuret varje dag och prata med honom. Så småningom började hon tycka ganska bra om honom.

En dag kom inte Odjuret på sin vanliga tid, strax efter middagen och Bella saknade honom. Hon gick omkring i trädgården och försökte hitta honom. Hon ropade hans namn, men fick inget svar. Då hon kom till den rosenbuske där hennes far hade plockat rosen råkade hon titta under den och vad tror du hon såg! Det var Odjuret liggande hopkrupen utan liv eller rörelse. Bella blev ledsen och mindes all vänlighet som Odjuret hade visat henne. Hon kastade sig ner intill Odjuret och sa: "Åh, Odjur, Odjur, varför dör du? Jag älskar dig ju så mycket."

Knappt hade hon sagt detta när huden på odjuret delade sig och ut kom den vackraste unge prins. Han berättade för henne att han hade blivit förtrollad av en trollkarl och att han inte kunde återfå sin naturliga form om inte en jungfru, av hela sin själ, förklarade att hon älskade honom.

Därefter skickade prinsen efter köpmannen och hans döttrar. Han gifte sig med Bella, och alla levde lyckliga tillsammans i många, många år.